

SAKRAMENT NAMASZCZENIA CHORYCH – PRAKTYCZNE PORADY

Namaszczenie chorych jest sakramentem uzdrowienia duszy i ciała, który mogą przyjmować osoby chore lub w podeszłym wieku. Kościół w tym sakramentalnym powierzeniu chorego ukazuje zbawcze działanie samego Chrystusa, które ma osobę chorą podtrzymać mocą łaski Boga w samym cierpieniu, niecierpliwości, lęku, a nade wszystko w słabości fizycznej i duchowej, jak również w przeżywanych wątpliwościach i osłabieniu wiary. Sakrament ten udziela choremu łaski Ducha Świętego. Wierni dotknięci chorobą nie mogą więc czuć się osamotnieni, lecz mają być świadomi i praktycznie powinni tego doświadczać, że za pośrednictwem duszpasterza i najbliższego otoczenia, są w żywej łączności z Chrystusem obecnym w Kościele.

Sakrament Namaszczenia Chorych chrześcijanin przyjmuje w czasie choroby. Jest to sakrament, który daje nam specjalną łaskę uzdrowienia wewnętrznego co często wiąże się z poprawą zdrowia. Chory umocniony tym sakramentem, przyjmuje i przeżywa swoją chorobę bardziej zjednoczony z Chrystusem.

Rytuał przewiduje trzy główne formy udzielania sakramentu namaszczenia chorych: obrzęd zwyczajny, obrzęd w czasie Mszy Świętej oraz obrzęd namaszczenia liczniejszej grupy chorych. Miejscem udzielania sakramentu może być kościół, mieszkanie chorego lub odpowiednie miejsce w szpitalu.

Sakrament namaszczenia chorych rodzi u niektórych katolików wiele lęków i obaw. Dość często wzywają kapłana dopiero wtedy, gdy chory już umarł, ponieważ obawiają się, by nie przerazić zbytnio konającego propozycją przyjęcia tego sakramentu. Tymczasem sakramentu tego nie udziela się wyłącznie konającym. Została nawet zmieniona jego nazwa z „ostatniego namaszczenia” na „sakrament namaszczenia chorych”. Może go przyjąć osoba poważnie chora, osłabiona przez wiek; nie udziela się go natomiast człowiekowi, który z pewnością już umarł. Kapłan wezwany do chorego, który już umarł, niech błaga Boga, aby go uwolnił od grzechów i przyjął litościwie do swego Królestwa; namaszczenia natomiast niech nie udziela. Jeśli istnieje wątpliwość, czy chory zmarł naprawdę, może mu udzielić tego sakramentu warunkowo. W ciągu życia można wielokrotnie przyjąć ten sakrament, co ma miejsce wtedy, gdy ktoś wiele razy popada w poważną chorobę.

Istota celebracji tego sakramentu polega na namaszczeniu czoła i dłoni chorego (w obrządku rzymskim) lub innych części ciała (w obrządkach wschodnich) „olejem z oliwek lub stosownie do okoliczności innym olejem roślinnym, należycie poświęconym, wymawiając tylko jeden raz następujące słowa: „Przez to święte namaszczenie niech Pan w swoim nieskończonym

miłosierdziu wspomóż cię łaską Ducha Świętego. Amen. Pan, który odpuszcza ci grzechy, niech cię wybawi i łaskawie podźwignie. Amen. Namaszczenie czoła i rąk ma znaczenie symboliczne i jest wyrażeniem tego, że „sakrament odnosi się do całego człowieka jako osoby myślącej i działającej”. Głowa i ręce są bowiem znakiem całej osoby i jej aktywności w świecie. Namaszczenie olejem jest też symbolem namaszczenia przez Ducha Świętego. W przypadku konieczności „wystarcza jedno namaszczenie na czole lub nawet na innej części ciała i wypowiedzenie całej formuły” (KPK, kan. 1000, par. 1).

Wspólnotowy charakter namaszczenia chorych najlepiej ukazany jest podczas jego udzielania w połączeniu ze Mszą Świętą z licznym udziałem wiernych. Właściwa liturgia sakramentu następuje wówczas po homilii i zawiera: modlitwę, włożenie rąk oraz namaszczenie z formułą sakramentalną (por. KKK 1517).

Udzielenie sakramentu chorych nie ma na celu -jak się nieraz sądzi - wyłącznie przygotowania człowieka na śmierć, lecz również umocnienie go w jego cierpieniach. „Człowiek niebezpiecznie chory potrzebuje szczególnej łaski Bożej, aby pod wpływem lęku nie upadł na duchu i podlegając pokusom nie zachwiał się w wierze. Dlatego Chrystus w sakramencie namaszczenia daje swoim wiernym, dotkniętym chorobą, potężną moc i obronę”.

W sakramencie namaszczenia chorych człowiek dostępuje udziału w zbawczej męce i śmierci Chrystusa. Kościół zachęca wszystkich cierpiących, chorych i umierających, aby świadomie łączyli się z męką i śmiercią Chrystusa i w ten sposób przysparzali dobra całemu ludowi Bożemu, przyczyniając się do jego zbawienia. Sakrament ten jest niejako konsekracją chorego, aby przez swoje cierpienia skutecznie przyczyniał się do zbawiania świata oraz aby przez śmierć sam wszedł do chwały niebieskiej. Wielu teologów twierdzi, że przez sakrament namaszczenia chorych Chrystus gładzi człowiekowi, przyjmującemu go w dobrej dyspozycji, nie tylko grzechy, ale również i wszystkie należne za nie kary, dzięki czemu zaraz po śmierci przechodzi on do chwały nieba.

Najbliżsi chorego powinni przygotować mieszkanie na przybycie kapłana w następujący sposób:

Przygotować krzesło przy łóżku chorego dla spowiadającego kapłana;

Stół nakryty białym obrusem, na nim krzyż i dwa lichtarze z zapalonymi świecami;

Szklanka wody i łyżeczka;

Wata na talerzyku;

Podczas sprawowania sakramentu (po spowiedzi) domownicy, sąsiedzi, znajomi gromadzą się wokół chorego, wspierając go wspólną modlitwą;

Watę służącą do wytarcia rąk kapłana po namaszczeniu należy spalić.

Dla ciężko chorych, lub w niebezpieczeństwie śmierci, Sakrament chorych udzielany jest przez duszpasterzy na wezwanie do domu, a w szpitalach głównie przez kapelanów.

Na podstawie:

<https://pmkdortmund.de/index.php/parafia/sakramenty/namaszczenie-chorych/41-sakrament-namaszczenia-chorych> (dostęp na dzień: 18.09.2021r.)

<https://pelczar.rzeszow.pl/namaszczenie-chorych/> (dostęp na dzień: 18.09.2021r.)

<http://www.skomielnaczarna.kapucyni.pl/nowa/index.php/e-kancelaria/wizyta-kaplana-u-chorego> (dostęp na dzień: 18.09.2021r.)

https://opoka.org.pl/biblioteka/M/MS/namaszczenie_chorych_pr.html (dostęp na dzień: 18.09.2021r.)